

ALS ER
NIETS
MEER
KLOPT

Ineke Marsman-Polhuijs

LEESFRAGMENT

ALS ER
NIETS
MEER
KLOPT

Ineke Marsman-Polhuijs

VOORWOORD

Mirjam van der Vegt

Dag lieve lezer,

Toen Ineke mij vroeg om een voorwoord te schrijven voor dit boek zei ik direct ja.

Dit boek is van belang voor jou die rouwt – het geeft je een medepelgrim die lastige vragen niet schuwt. Ik weet uit ervaring hoe heilzaam dat is op je vaak eenzame weg van rouw.

Rouw is reizen langs allerlei bestemmingen waar je nog nooit was. Kriskras door je emoties en het kost je een vermogen aan energie. Vrienden vragen zich af wanneer je weer thuiskomt, maar er stond geen einddatum bij deze beleving vermeld. Als je anderen vraagt hoe lang zij denken dat het duurt, geven ze cryptische antwoorden als ‘zolang je nodig hebt’.

Deed je gisteren de stad Moedeloosheid aan, vandaag word je wakker in de streek Verwachting. Net toen je had besloten daar een tijdje te blijven, kwam er een bus voorrijden voor een excursie naar Niemandslan. Daar bleek het heerlijk rustig, niemand die wat van je verwachtte, maar de bus stond al weer klaar voor een lange reis naar de regio Uitputting. Je probeerde het daar met koffie uit te houden. Er was een voorbijganger die als remedie geestelijke liederen voorstelde, maar die van hem galmden zo vals door het kale landschap met dalen en heuvels, dat je blij was dat hij weer verdween. De stilte was wat overbleef, een verademing.

Opeens werd er vanuit een helikopter een postzak gelanceerd. Hierin zaten alle onbeantwoorde mails en ook heel veel lege vellen papier waarop je wel zou willen schrijven, maar elke zin leek zinloos. Dus staarde je ernaar – uren en dagen, en je voelde je zo schuldig dat je compleet nutteloos bezig was met niksdoen – hoewel dat eigenlijk als het belangrijkste voelde van alles wat je überhaupt kon uitvoeren.

Je zou een reisverslag willen maken, maar waar te beginnen? En zou het ooit eindigen?

Met dit boek dat je nu in handen hebt, schreef Ineke zo'n reisverslag. Open, eerlijk en rauw, zonder de blik op het leven te verliezen. Ze schrijft over het kindje dat ze verloor – maar betrek dit verhaal ook gerust op jezelf. Wat verloor jij waar je veel verdriet om hebt? Kon jij ergens terecht met je moeilijke vragen? Wat vond je in de stilte?

Rouwen is voor iedereen verschillend, dus lees dit boek met een open, nieuwsgierige blik. Misschien beleef jij jouw verdriet anders dan Ineke doet – haar verhaal laat zien hoe rijkgeschakeerd onze gevoelens zijn. Rouwen is een vorm van liefhebben. Heilig achten wat er is geweest en dat niet zomaar aan de kant schuiven, maar het tot een waardige herdenkingsplek in je leven vormen. Huil maar – het brengt je ziel tot leven, en zoals Ineke laat zien hoeft je er niet in te verdrinken. Haar ervaringen vormen een pad door Niemandland. Zodat je weet: ik ben niet alleen.

VOORWOORD

Liesbeth Koedoot

Een tijd geleden deelde Ineke haar plannen voor het schrijven van dit boek met mij. Ze noemde in haar bericht de titel: 'Als er niets meer klopt'. Ondanks dat het een bekende zin is, die ik regelmatig zing in een van onze liederen, raakte deze zin in relatie tot het verhaal van Ineke mij direct. Als er niets meer klopt: dat maak je als ouder van een overleden kindje letterlijk mee, wanneer op die ene echo blijkt dat het hartje van je kindje niet meer klopt. Niet veel later vroeg de uitgever mij of ik een voorwoord wilde schrijven, enerzijds als zangeres van LEV en dus heel vertrouwd met het lied waar deze titel uit is ontstaan. Anderzijds als 'ervaringsdeskundige', als moeder die ook een dochter heeft verloren.

Wat is dit een puur en eerlijk boek geworden over een immens verlies en het rauwe, eenzame rouwproces dat daarop volgt. Herkenning en begrip bij ieder hoofdstuk. Wat heb ik dat gemist in de tijd dat ik dit zelf moest meemaken. Ineke beschrijft daarin verweven haar proces met God in deze periode, een 'gelovig rouwproces', zo schrijft ze in haar boek. Mooi hoe open ze haar vragen en twijfels durft te verwoorden. Wellicht maakt dat rouwen soms juist nog wel lastiger. Dat ook alles wat je ooit voor waar hield, of als vanzelfsprekend zag, aan het wankelen wordt gebracht, zelfs je rotsvaste vertrouwen in God.

Het verliezen van een kind is een van de ergste dingen die je als ouder kan overkomen. Vanuit eigen ervaring, maar ook vanuit mijn werk als psycholoog weet ik dat dit rouwproces heel intens

is en voor anderen moeilijk te begrijpen. Een kind verliezen is niet iets wat je kunt verwerken. Altijd blijf je ouder van je gestorven en onzichtbare kind. Zo voelt dat ook voor mij. Mijn hart is gebroken, er mist een stukje. De afgelopen jaren heb ik leren leven met dit gemis, met dit verdriet. De pijn slijt wat met de tijd, maar je raakt het nooit helemaal kwijt. Ik schreef er vorig jaar een lied over, over leren dansen in de regen. Ik heb geleerd en leer iedere dag opnieuw om mijn geluk te blijven zoeken bij de Levende. Net zoals Ineke dat deed, met vallen en opstaan. Voor mij bracht dat rust en heelheid: dat ik ondanks en met mijn gebrokenheid gelukkig mag leven met God.

Mooi om te lezen hoe open Ineke in dit boek haar zoektocht, haar vragen en twijfels beschrijft. Het raakt me door al haar zoeken, haar vragen, haar twijfels en verdriet, steeds weer het vertrouwen in Hem terug te lezen, in Hem die nooit loslaat.

Dit boek gaat over het hart; het hart van Ineke, het hart van God, mijn hart en wellicht ook over jouw hart. Een hart dat is gebroken, verscheurd, gekwetst. Ik hoop dat het lezen van dit boek je bemoedigt en dat je mag ervaren dat er Eén is die altijd dezelfde blijft, ook wanneer jij, door wat je meemaakt, zelf nooit meer dezelfde zult zijn. Ik bid dat je een stukje van Zijn nooit aflatende vrede mag proeven en ervaren. 'Laat de hoop niet los, los van wat er komt, komt er redding, want God is met ons!'

INLEIDING

'Ik dacht een toestand te kunnen beschrijven;
het verdriet in kaart te kunnen brengen.
Het bleek echter dat verdriet geen toestand is
maar een proces. Het wil niet in kaart gebracht
worden maar het wil beschrijving, geschiedenis.'

(C.S. Lewis)¹

Hoe houd je vast aan je geloof als je wereld in elkaar stort? Hoe blijf je staan op de Rots als je het idee hebt dat het water je aan de lippen staat? Hoe kun je God ervaren als het enige wat je voelt intens verdriet is, of totale paniek? Dit vraag ik me af sinds we ontdekten dat ons langverwachte vijfde kindje in mijn buik was overleden en ik erachter kwam hoe ingrijpend het is om een kind te verliezen. Hoe je maanden in diepe rouw kunt zijn, zonder iets anders te voelen.

Voordat dit gebeurde had ik al heel wat meegemaakt en in veel moeilijke situaties hield ik vast aan mijn geloof in God door te zeggen: 'Niet mijn wil, maar Uw wil geschiede. Ik zal U dienen, wat er ook gebeurt (of ik nu wel of niet genees, of mijn huwelijk nu wel of niet verbetert...).' Later besloot ik nog iets anders. Ik wilde echt zijn. 'What you see is what you get' (wat je ziet is wat je krijgt). Ik wilde leven zonder geheimen, want Jezus zegt dat alles toch wel bekend zal worden. Is het niet nu, dan straks.

Het bleek moeilijker dan ik dacht, want ik wil dat mensen me aardig, intelligent, muzikaal, begaafd, wijs, lief en zorgzaam vinden. Soms ben ik dat, vaak ook niet. Hormonen, slapeloosheid, lichamelijke pijn, irritaties, angst om afgewezen te worden, gebrek aan zelfvertrouwen, of liever Godsvertrouwen; er is van alles en nog wat waardoor ik toch doe alsof en mezelf overschreeuw of juist minimaliseer tot muurbloempje. Toch bleef ik proberen oprecht te zijn, fouten niet te verdoezelen en ook mijn lieve kanten niet te verbergen. Want: 'De rechtvaardige valt zevenmaal en staat weer op.'² Ik leerde anders bidden en me te laten leiden door de Heilige Geest. Ik oefende mezelf in afhankelijkheid en leerde Jezus in het centrum van mijn leven te zetten en beseffen dat ik in Zijn aanwezigheid leef.

Op het moment dat we ontdekten dat ons vijfde kind overleden was, probeerde ik al een aantal jaren zo te leven. Maar nu bevond ik me plotseling tussen de brokstukken van alles wat ik dacht, geloofde en vond en herken ik me in Kathy Beckers-Mansells woorden dat het verlies van een kind voor ouders is alsof ze schipbreuk lijden: 'Deze ouders zijn daardoor als drenkelingen die na een zware storm verdwaasd en met enige verwondering zien dat het gehavende leven er nog is en vervolgens als jutters kijken welke aangespoelde zaken op het strand waarde hebben.'³

Ik zocht naar woorden voor wat ik meemaakte en noemde de blog die ik een paar maanden later schreef *Broken but real* (gebroken maar echt) omdat ik ook nu echt, eerlijk en puur wilde zijn. Ik wilde eerlijk vertellen over hoe ik rouwde als gelovige, als moeder, als vrouw. Gebroken, ja, maar ook oprecht, eerlijk en kwetsbaar. Dat ik juist daarin mijn kracht zou hervinden had ik toen niet durven dromen en met pijn én verwondering schrijf ik nu mijn verhaal voor jou op.

Heb jij een groot verlies geleden? Worstel je met de vraag waarom er zo veel ellende is? Vraag je je af hoe je moet blijven geloven en of je God ooit nog durft te vertrouwen? Dan hoop en bid ik dat je in dit boek gedachten vindt die je kunt gebruiken en je bemoedigd wordt dat God er toch is, ook als je Hem niet voelt of begrijpt. Ook als je Hem niet meer vertrouwt. Ik heb terwijl ik het schreef steeds gebeden dat je iets zult merken van Zijn trouw en nabijheid en van Zijn liefde voor jou. Ook in de diepste put en in het donkerste dal is Hij Immanuël: God met ons. Hij laat je niet los.

In mijn boek neem ik je mee in mijn verhaal. Om de privacy van de mensen om mij heen te beschermen zijn de namen in dit boek verzonnen.

LEVEN IN HET NÚ

Na jaren van eerst uitstel en vervolgens wachten, ben ik op mijn achtendertigste eindelijk zwanger van ons vijfde kind. Het is geen zorgeloze zwangerschap. Ik ben blij dat ik na dat lange wachten in verwachting ben, maar ook bang voor wat me te wachten staat en voor wat de mensen zullen zeggen.

Ik praat erover met Barbara, bij wie ik eens in de maand kom voor gebed en gesprek. Ze vraagt me stil te zijn. In die stilte denk ik aan een lied dat ik kort daarvoor schreef op basis van Psalm 100. Tot mijn verrassing kan ik het nu met mijn hart zingen: 'Uw goedheid eindigt nooit. Uw liefde houdt stand. Uw trouw tot in de dood is van geslacht tot geslacht. In overvloed hebt U genade gebracht.' Ik merk hoe blij ik eigenlijk ben met dit kindje en dat God het mij toevertrouwt.

Toch ben ik bang voor wat de mensen zullen zeggen. Ik ben al wat ouder en heb al vier kinderen die elk bijzondere zorg nodig hebben. Barbara vraagt: 'Welk geschenk ontvang je in deze situatie?' Deze vraag heeft ze me vaker gesteld. Wat zijn de goede dingen die God mij geeft in wat ik meemaak? Wat heb ik bijvoorbeeld gekregen van de mensen die al weten dat ik in verwachting ben? Ik denk aan een paar vriendinnen die me bemoedigen en ook blij voor me zijn. Barbara bidt dat ik sterker in mijn schoenen zal staan. Deze zwangerschap is gewenst en anderen mogen daar hun eigen mening over hebben, maar dat hoeft mij niet te beïnvloeden in mijn blijdschap.

Na een paar weken besluiten we het aan de kinderen te vertellen, al weten we niet zeker of de zwangerschap goed zal gaan. Mijn Lief zegt dat we de kinderen meestal in alles meenemen wat er gebeurt en als het toch mis zou gaan, hebben ze tenminste ook het plezier meegemaakt van toen het nog goed ging. Mijn buik begint al dikker te worden, dus ik kan het toch niet lang meer verbergen. Als we op een zondag terugkomen uit de kerk, sturen we de kinderen naar boven en dekken we de tafel. Op ieder bord leggen we beschuit met muisjes. Dan roepen we de kinderen dat we gaan lunchen.

Zo verschillend als ze zijn, zo uniek reageert elk kind op het nieuws. Het ene knuffelt me bijna fijn, het andere begint te huilen dat het hier al zolang voor heeft gebeden, weer een ander is stil totdat het 's avonds met mij alleen is en vraagt of het mag helpen de baby in bad te doen. Ik ben diep onder de indruk, verwonderd en ontroerd door wat ontluikt bij mijn kinderen. Ze worden grote broer of zus en beseffen allemaal dat er iets groots gaat gebeuren en zij daar deel van uitmaken.

Omdat de kinderen zo stoer niets vertellen op school, mogen ze een paar dagen later onze familie bellen om het nieuws te brengen. Het is voor mij nog te vroeg. Ik ben onzeker of dit kindje wel zal blijven en moet mezelf steeds vermanen terug te keren naar rust, naar God, naar wat ik zélf vind. Of het nu blijft leven of niet, of het er nu één is of meer, of het nu superslim is of beperkt of wat dan ook: het is er, het is mij toevertrouwd en ik zal ervoor zorgen. Ik word weer moeder. Nee, ik bèn weer moeder. Ik voel me moe, beroerd én ongelofelijk dankbaar.

Een week later lijk ik een miskraam te hebben en dat blijft wekenlang zo. De ene dag lijkt het goed te komen en ben ik heel erg opgelucht, de volgende dag dreigt het alsnog mis te gaan en voel ik me diep geschokt. Ik voel het tot in elke vezel van mijn lijf.

Ik blijf mezelf voorhouden dat de symptomen onschuldig kunnen zijn. Bij elk van mijn zwangerschappen had ik zulke verschijnselen en het is maar één keer een miskraam geworden. De andere keren stopte het vanzelf.

Maar het komt steeds terug. Ik kan me moeilijk hechten aan dit kindje. Ik slinger heen en weer tussen hoop en acceptatie de ene dag en opnieuw afscheid nemen de volgende dag. In mijn stille tijd lees ik Jeremia 1:5: 'Voordat Ik u in de moederschoot vormde, heb Ik U gekend; voordat u uit de baarmoeder naar buiten kwam, heb Ik u geheiligd. Ik heb u aangesteld tot een profeet voor de volken.' 's Avonds herinnert mijn Lief me eraan dat we voor dit kindje hebben gekozen, dat het de moeite waard is en dat God er al een plan mee heeft. Ik herinner me wat ik die ochtend las en voel me gesterkt en bevestigd in Gods wil voor dit kindje dat nog steeds lijkt te leven in mijn buik.

De volgende dag lijkt het opnieuw mis te gaan. Ik spreek mezelf toe: 'Wees stil, mijn ziel en keer je tot God.' Ik weet niet wat er gaat gebeuren. Ik ben dan weer bang, dan weer gelaten. Niet onbevangen en vreugdevol. Toch kom ik wel steeds tot dezelfde conclusie: nú ben ik zwanger, nú is mij dit kindje toevertrouwd. Dus ik probeer goed voor mijn lichaam te zorgen en te blijven bidden, ondanks de strijd die ik in mijn hart voel. God heeft de regie. Zijn timing is perfect. Ik leg mijn leven en het leven van al mijn kinderen in Zijn hand. Ik kies opnieuw om te leven in het nu.

Verder lezen? Dit boek is verkrijgbaar via www.brokenbutreal.com of via de webshop op www.tripleboeken.nl en in de (christelijke) boekhandel.

Zie ook onze andere uitgaven op de website.

Als er niets meer klopt | Ineke Marsman-Polhuijs
ISBN: 9789083027890 | 176 pagina's | Paperback | € 15,95

**Triple
boeken**

DICHTBIJ • INSPIREREND • RAAK